

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΟΣ Ο ΚΥΠΡΙΟΣ»

Δεν φτάνει απλά να είναι κανείς καλός ηθοποιός, που και οι έξι (Μαρίνα Βρόντη, Άντρια Ζένιου, Νεκτάριος Θεοδώρου, Βαλεντίνος Κόκκινος, Αντρέας Κούτσουμπας, Τζωρτζίνα Τάτση) είναι, έπρεπε να του ταιριάζει και το θεατρικό είδος που πρότεινε η σκηνοθέτιδα Μαγδαλένα Ζήρα. Είναι ένα είδος «ρευστού θεάτρου», όπου η αφήγηση συνυπάρχει με τη δράση και την ευθύνη της αναλαμβάνουν όλοι εναλλάξ, όπου οι ηθοποιοί φοράνε προσωπίδα δεκάδων ρόλων χωρίς να αποποιούνται τη

βασική τους ιδιότητα ως μελών μπουλουκιού, όπου η δράση μεταφέρεται συνεχώς από χώρο σε χώρο, και το πατρικό σπίτι μετατρέπεται σε καράβι, σε βασιλικό παλάτι, σε έρημο δάσος, μόνο με υποκριτικά μέσα. Αυτή η ρευστή μορφή, η αδιάκοπη, η ανάλαφρη, ήταν, πιστεύω, από τους κύριους στόχους της παραγωγής, ο οποίος και επιτεύχθηκε χάρη στην ευρηματικότητα και την προσαρμοσμένη στο σήμερα αναπαραγωγή της αισθητικής του λαϊκού θεάτρου της πρώιμης Αναγέννησης από τη Μαγδαλένα Ζήρα. Και, αναμφίβολα, από τη σωστή επιλογή των μελών του θιάσου, καθώς όλοι ανεξαιρέτως διαθέτουν την απαραίτητη για το επιλεγμένο είδος και στιλ υποκριτική ευελιξία, εκφραστικότητα, κινητική άνεση, υφολογικό ένστικτο. Αυτή την τόσο απαραίτητη υφολογική συναίσθηση την είχαν ο Αντώνης Αντωνίου στη μουσική σύνθεση και η Λία Χαράκη στη χορογραφία. Τα «τρανσφόρμερ» κοστούμια της Έλενας Κατσούρη ενίσχυαν την ατμόσφαιρα του θεατρικού παιχνιδιού. Κι αν η επιλεγμένη μορφή του θεατρικού δρώμενου αποδείχτηκε λειτουργική για τη φύση του λογοτεχνικού πρωτότυπου, το ίδιο το γερμανικό κείμενο των αρχών του 16ου αιώνα πρόβαλε μια αντίσταση στη δραματοποίησή του. Το κείμενο αποτελεί ένα κράμα ταξιδιωτικής αφήγησης και φανταστικών περιπετειών, διδακτικής παραβολής και μαγικού παραμυθιού. Η δυσκολία της άντλησης καθαρά θεατρικών ερεθισμάτων από τη μικτή υλική βάση ήταν εμφανής ιδιαίτερα στο δεύτερο μέρος του δρώμενου, όπου μετά από την αρμονικά εξισορρημένη αναμέτρηση του Φορτουνάτου με τη Θεά Τύχη ξεκινούσε η κάπως χαλαρότερη αφήγηση των περιπετειών του γιου του Αντολόζια. Ο χώρος του Αρχοντικού της Αξιοθέας αποδείχτηκε να ταιριάζει σε πολλά και διαφορετικά θεατρικά, ταίριαζε και στον «Φορτουνάτο τον Κύπριο».